

L'HORA NOVA

Bella ofrena

Ciudadà! Avui, per mitjà de L'HORA NOVA, venim donar-te la més gran, la més transcendental notícia que puguis imaginar-te, i que segurament el teu cor s'emplenarà de satisfacció, com així mateix se n'emplena el nostre en comunicar-te-la.

Ciudadà! A partir del dilluns pròxim, podràs ja dir que la Ciutat i comarca tindran *Hospital*, i sense mirar estaments, perquè en el nou *Hospital de la Comarca vigatana* hi seran rebuts tots els individus que la dissort de la vida els porti obligats a sol·licitar dels seus serveis.

El 19 de juliol ve a fer-nos ofrena del que difícilment hauríem pogut realitzar els qui, de bona voluntat, desitjàvem un nou Hospital. El 19 de juliol d'enguany, ve, com dèiem, a ofrenar-te un Hospital, un Hospital que, demà que hagis de menester els seus serveis, no et donarà vergonya, com fins l'actualitat, que, per guariment de les teves dolences, la necessitat t'obligui a recórrer a l'Hospital.

En passar la llinda de l'Hospital, que el 19 de juliol t'ofrena, sentiràs aquell benestar que el repatriat retroba a la llar que havia abandonat, perquè en ell, com a la llar paterna, trobaràs l'assistència, el consol i l'amistat. I t'hi sentiràs doblement bé perquè serà una cosa teva, ben teva! Serà un Hospital que la lluita dels homes l'haurà forjat, l'haurà construït, perquè no et sigui una vergonya, com ho havia estat, l'haver de sol·licitar l'assistència com qui pidola caritat.

L'Hospital de la Comarca vigatana, podem dir amb orgull que serà, excepte el de la capital, el millor de Catalunya. En dir això, volem dir que serà un edifici adaptat a la moderna i amb cabuda suficient per a atendre les necessitats, tant en medicina com en cirurgia, que la patologia i la higiene exigeixen.

Sí, ciudadà, el dilluns pròxim, en començar la jornada els nostres obrers, una bona part, començaràn la tasca que més amunt t'havem anunciat. Cal només que hi posem el màxim d'atenció i esforç; la tasca que anem a emprendre és delicada i feixuga, tal vegada superior a les nostres forces, però no devem defallir, com no defalleix el 19 de juliol, aquest dinou que lluita sense defallença allà en el front. És just que nosaltres, amb el mateix braó, donem forta pitrada, per a poder portar amb èxit el nostre combat.

L'Hospital de la Comarca vigatana serà una data, serà una fita, on podrà gravar-s'hi la gesta heroica de tot un poble, d'aquest poble que prefereix morir que ésser esclau. — R. F.

La Dictadura del Proletariat

Encara que tenim coses més importants en aquests moments, no serà per demés parlar sobre la tant discutida dictadura del proletariat, perquè el confusionisme no vagi prenent peu i no resulti que al fi ningú s'entengui, provocant una polèmica difícil i contraproduent.

La dictadura del proletariat sols pot existir en un país on subsisteixin les classes, i les no proletàries, estiguin en majoria, com a l'inversa resultava que a Espanya hi havia una dictadura militar, que obligava a obeir a la majoria del país tot i essent contrària de dita autoritat dictatorial. Però en un país que sols hi hagin treballadors, proletaris, el que ells mateixos es manin no pot significar ni ésser de cap manera una dictadura, perquè llavors tindríem d'acceptar que tots els països estan i estaran sota una dictadura, com per exemple a França hi ha una dictadura de tots els francesos.

Avui mateix, que ens trobem en un període constructiu a la reraguarda, tots els problemes els anem plantejant i solucionant per mitjà d'assemblees del poble, ja sigui en conjunt o per separat, d'acord amb les organitzacions obreres i polítiques, que cada una fixa el seu punt de mira, i en cap d'aquestes assemblees surten veus que defensin la classe capitalista, la burgesia, i definim com a burgès aquell que viu de l'esforç dels treballadors, perquè de fet el burgès és a l'altre costat de la trinxera sostenint amb les armes el seu privilegi, aquell privilegi que poc a poc a va ésser aplastat per la metralla del poble, deixant la terra neta de classes, perquè sols hi queden treballadors, encara que alguns no ho eren, però que ara ho són.

Hi ha el que s'anomenava petita burgesia, però aquest sector ell mateix s'ha eliminat, perquè de fet eren treballadors amb alguna independència i amb malsdecap per viure la majoria d'ells, i que ara no senten pas cap escrúpol de dir-se treballadors i d'ésser-ho, quedant, per tant, únicament treballadors, proletaris, i el que el poble obrí d'acord amb ell mateix no és en realitat cap dictadura.

El que seria una dictadura, i amb això tenim d'estar molt alerta, és que un partit o organització pretengués i aconseguís apoderar-se del fruit de tots, imposant la seva voluntat de partit o organització, deixant els altres sota la seva voluntat, sense recordar que a l'hora del sacrifici i de l'organització econòmica tots hem fet el què bonament hem pogut i sapigut.

Per això, i d'acord amb aquesta definició de les dictadures, els militants de la C. N. T., els anarquistes, encara que fins ara no tinguéssim gran cosa d'anarquistes degut a l'esclavitud econòmica que ens oprimia, no podem acceptar cap classe de dictadura, per bonics que tingui els colors de la bandera i per felices que ens les prometi.

En aquests moments greus precisa unitat d'acció per a matar la bèstia feixista, i que tots els partits i organitzacions obreres pensin i actuïn d'acord amb la necessitat del moment, sense que per sota mà preparin cap trastada en contra de la gran i heroica família antifeixista, perquè això portaria una lluita intestina entre nosaltres, el resultat de la qual seria el nostre suïcidi, ja que deixariem el front abandonat i la bèstia tindria pas lliure per aplastar nos.

Jo crec que l'exemple més gran el donem els anarquistes, perquè essent enemics de tota violència lluitem a foc i sang per acabar amb la genuïna representació de la barbàrie, i estant convençuts de què les nostres idees són les més bones, transigim, col·laborem i ens responsabilitzem amb noblesa, sense cap reserva, amb l'esperança de què el poble anirà tan endavant com capacitat estigui, i d'acord sempre amb la seva voluntat.

Dictadura del proletariat, en un poble on sols hi hagin proletaris, ens sembla una manera de passar el temps discutint inútilment. Però l'altra dictadura, la de partit o organització, ja no seria passar el temps, sinó la catàstrofe definitiva contra la llibertat i el pa d'un poble.

M. CALAFELL